

POSTANOWIENIE

Dnia 14 września 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dawid Miąsik

w sprawie z powództwa R. S.A. w Ł.
przeciwko Prezesowi Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów
o stwierdzenie praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw
Publicznych w dniu 14 września 2017 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony powodowej od wyroku Sądu Apelacyjnego
w (...)
z dnia 26 lipca 2016 r., sygn. akt VI ACa (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 26 lipca 2016 r., VI ACa (...) Sąd Apelacyjny w (...) zmienił wyrok Sądu Okręgowego w W. - Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów z 9 marca 2015 r., XVII AmA (...), uchylający decyzję Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów (Prezes Urzędu) z 23 grudnia 2013 r., nr (...) nakładającej na R. S.A w Ł. (powód) karę pieniężną w wysokości 88.342 zł za stosowanie praktyk ograniczających zbiorowe interesy konsumentów, opisanych w sentencji decyzji, w ten sposób, że zmienił decyzję, obniżając karę pieniężną do kwoty 44.171 zł i oddalił odwołanie w pozostałym zakresie, oddalił apelację Prezesa Urzędu w pozostałym zakresie i rozstrzygnął o kosztach postępowania.

Skargę kasacyjną od powyższego wyroku Sądu Apelacyjnego wniósł powód, zaskarżając go w części obejmującej niekorzystne dla niego rozstrzygnięcie.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania został oparty na przesłance jej oczywistej zasadności, której powód dopatruje się w niemożności przypisania mu stosowania praktyki naruszającej zbiorowe interesy konsumentów w okolicznościach faktycznych ustalonych przez Sąd Apelacyjny. W ocenie powoda pominięcie w umowie informacji o jednym elemencie imprezy turystycznej, niewpływającym na istotę i zakres imprezy oraz jej charakter nie może być uznane za pominięcie istotnej informacji, potrzebnej przeciętnemu konsumentowi do podjęcia decyzji dotyczącej zawarcia umowy. Nie każda też informacja zawarta w katalogu lub umowie może być uznana za istotną, a jej brak za wprowadzający konsumenta w błąd, zatem pominięcie elementu nieistotnego przy zawieraniu umowy z konsumentem nie może być zakwalifikowane jako praktyka naruszająca zbiorowe interesy konsumentów, gdyż nie jest to zachowanie bezprawne ani sprzeczne z dobrymi obyczajami. Zaskarżony wyrok skutkuje więc nałożeniem na powoda wysokiej kary finansowej za działania, które nie wypełniły znamion decyzji administracyjnej. Natomiast przy przyjęciu zasadności zarzutów wskazanych w decyzji i okoliczności łagodzących podnoszonych przez powoda, skarżący wskazuje, że oczywiście wystarczającym byłoby zastosowanie innych środków restrykcyjnych przewidzianych w ustawie z 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (Dz.U. z 2007 r. Nr 50, poz. 331 ze zm., dalej jako uokik), a nałożona kara finansowa jest zbyt surowa.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną powoda Prezes Urzędu wniósł o odmowę przyjęcia jej do rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie kwalifikowała się do przyjęcia celem jej merytorycznego rozpoznania.

Z utrwalonego orzecznictwa Sądu Najwyższego wynika, iż oparcie skargi kasacyjnej na przesłance wynikającej z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., jest możliwe tylko wówczas, gdy już na pierwszy rzut oka podstawy kasacyjne wskazane w skardze zasługują na uwzględnienie, to jest, gdy zaskarżone orzeczenie jest niewątpliwie sprzeczne z zasadniczymi i niepodlegającymi różnej wykładni przepisami albo

zostało wydane w wyniku oczywiście błędnej, widocznej bez głębszej analizy prawniczej, wykładni lub niewłaściwego zastosowania prawa (postanowienia Sądu Najwyższego z 4 października 2007 r., I UK 164/07, LEX nr 864056; z 25 września 2007 r., I PK 136/07, LEX nr 885052). Obowiązkiem skarżącego jest zatem przedstawienia wyводу prawnego, uzasadniającego tezę, że skarga jest oczywiście uzasadniona, przy czym, o ile dla uwzględnienia skargi kasacyjnej wystarczy, że jej podstawa jest usprawiedliwiona, to dla jej przyjęcia do rozpoznania konieczne jest wykazanie kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego, które należy wskazać we wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania. Tymczasem powód nie wskazał jakie przepisy prawa zostały oczywiście naruszone przez Sąd Apelacyjny, a nawet zestawienie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania z zarzutami skargi nie pozwala na przyjęcie twierdzenia, że w skardze zostały przytoczone wystarczające argumenty świadczące o jej oczywistej zasadności.

Niezależnie od powyższego, Sąd Najwyższy w pełni podziela zawartą w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku ocenę prawną stanu faktycznego sprawy, w szczególności zaś zastosowany przez Sąd drugiej instancji sposób miarkowania wysokości kary pieniężnej.

Mając na względzie powyższe, Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji, uznając, że Prezes Urzędu wnosił o zasądzenie kosztów postępowania wyłącznie w przypadku przyjęcia skargi do rozpoznania i jej oddalenia.